

מלה אנטי-ממשלתית, ביקשו את קולותיהם של כל שונאי הממשלה, תחת הסיכום: "מספיק ודי בשלטון מפא"י!" ואילו ה' פרוגרסיביים הצביעו בגאווה על תפקידם כרגל הימנית של הממשלה, האנשים היחידים המסוגלים להשמיע בישיבות הממשלה עצמה את דבר החוגים האזרחיים, למנוע מעשי הפליה וקיפוח.

אמרנו הפרוגרסיביים לבוחרים: מה היה תועלת בשלושים חברי כנסת ציוניס-הכלליים שינאמו בכנסת, אך לא ישפיעו במאומה על מעשי הממשלה, בעוד שחמשה חברי-כנסת פרוגרסיביים יכולים להשפיע השפעה של ממש על פעולותיה?

אסוף מזור. כשנסתיימה הרומנטיקה של הבחירות והחלה העבודה הפרואית יותר של חלוקת הכסאות ליד שולחן הממשלה, קרה אסון מוזר לפרוגרסיביים. מטעמים טכניים, וללא מחשבת-יחידה, הציגו את הדרישה לשלחן את הציוניס-הכלליים בנימשלה החדשה. היה ברור להם כי מפא"י תסכים להלכה, הציוניס-הכלליים לא יסכימו לתנאים, והם עצמם יתפסו את מקומם במצפון שקט.

אולם קרה ההפך: הציוניס-הכלליים הסכימו כמעט בהתלהבות להיכנס לממשלה, ור מפא"י סירבה באותה התלהבות. לפרוגרסיביים נשאה הברירה: לבגוד בפרהסייה בדישטן שלהם ולהיכנס לממשלה למרות כבוד הלכו בדרך השנייה.

עברה שנה, נכונותה של מפא"י להכניס את הציוניס-הכלליים לממשלה לא גדלה בי מאומה, ומצב הפרוגרסיביים באופוזיציה נעשה אבסורדי יותר ויותר. הם חיפשו דרך לעלות שוב על דרד-המלך, או, ליתר דיוק, על דרך הממשלה. הודמנות זו באה עם פרישת אגודת-ישראל.

מעייין במים חיים. לכאורה יכול בני-גוי להמשיך ולמשול גם בלי רוב בכנסת. האר טוויציה לא תוכל לעולם להתלכד ולהקים ממשלה אחרת. אך בכל זאת נעים יותר, מוד בראש ממשלה שיש לה רוב כל שהוא. לפיכך החליט בני-גוי להציע לפרוגרסיביים אותה הצעה שהציע להם לפני שנה: שני כסאות ליד שולחן הממשלה ותיק המסחר והתעשייה.

במדבר, גילה לפתע מעיין של מים חיים. לו נזקק קדימה וטבלו את ראשם במים הציוניים, היה כל בר-לב סולח להם. אולם אנשים מחונכים אינם נוהגים כך. הם קראו אישבת המרכז. המרכז החליט לכנס מושב של ה ועד הפועל. ורק הוא יקבע, במועד הראוי והמתאים, בצורה רשמית ונאותה: הוחלט לשחות מים.

הנשיאות

שר החוץ ביקש

בבית קטן בן שלושה חדרים, ברחוב אבן

שחוכרה, לפי השמועה, ע"י המשורר ידידיה (ידידי) מנחם, בן קבוצת גבע (ה' מפא"יית). בעל נסיונות מפ"מיות.

גבירול מס' 10, ירושלים, ישב גבר זקוף מאד, בעל פנים קמוטות מאד, שיחק עם נכדתו, ענת. כשהתפרצו אליו העתונאים פנה אל אשתו, רחל ינאית, "ביקש להסיר מן השולחן כמה בקבוקי שרייבראנדי, שנשי ארו מן הערב הקודם. עוד יחשבו שאני שותה בבוקר השכם", העיר בחיוך יצחק בן-צבי, מי שעתיד להבחר בשבוע הבא — הדבר כמעט בטוח — לנשיא השני של מדינת ישראל.

עד לפני שנתיים נר בן-צבי, מלומד הש קוע כולו בתולדות השומרונים והבית השני, בצריף קטן באותו מקום. רק אז עשה פשרה עם רוח הזמן, הקים לעצמו בית קטן, מרוהט בפשטות רבה, כשסמלית עגן תופסת את מרבית הקירות. ליד שולחן כתיבה שחור קטן הוא עוסק בחקירותיו, וצא לפעמים לגינה הקטנה שלפני הבית.

הבית השלישי לבני-גוי. בן-צבי ירד מזמן מן הבמה הפוליטית, גם כאשר כהן כיושב ראש הוועד הלאומי, לפני הקמת המדינה, היה זה בעיקר תפקיד ייצוגי, חסר

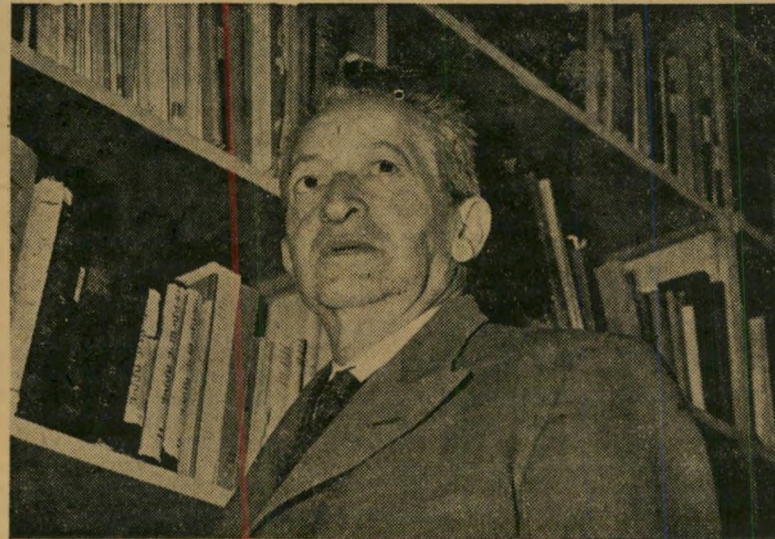
בין תומכיו שפרינצק ותומכיו-בן-צבי. אין ספק כי שפרינצק היה יותר ראוי לכבוד, אחר שרותו הארוך והנאמן על הכמה הפור ליטית. אולם משה שרת, שר-החוץ, הרס למעשה את סיכויו כשהשמיע את "בקשות" משדר-החוץ, ששמו את הדגש על ההופעה החיצונית, היו מנוסחות בצורה שהיו כמעט התקפה ישירה על שפרינצק.

סופרים בעלי חוש משפטי ניסו לנחש מה עלול לקרות אם מפא"י לא תשיג, החל מן ההצבעה השלישית, את רוב קולות המצביעים למועמדה. אולם לא היה ספק רב כי מועמד מפא"י יהיה נשיא ישראל. הדבר לא יפריע ליצחק בן-צבי להוסיף ולעסוק בעסקי הבית השני. בעסקי הבית השלישי יוסיף ועסוק דוד בן-גוריון.

קביצים

פראג, פיונג-יאנג ועין-חרוד

חזית המלחמה הקרה מקיפה את העולם כולו. אולם בשום מקום אין היא קרה יותר

מועמד-נשיאות יצחק בן-צבי

9 יחשבו

מאשר במשק עין-חרוד. הידיעה הראשונה של משפט סלאנסקי ירד על המשק כפצצה אטומית זעירה. בח' דר האוכל הגדול, המחולק שוה בשוה בין אנשי מפ"ם ואנשי מפא"י, היתה ההגבה מ"דית: בצד המפא"יי קרנו הפנים בהבעה של "מה אמרנו לכם?", בצד המפ"מי השתררה דממה עמומה.

אולם המזל יזמן גם לצד המפ"מי מקרה שניתם אותו על כאב לבו. הוא לא התחיל בפראג. הוא התחיל בפיונג-יאנג.

החצי השלישי. נערה אחת, בת למשפחה מפא"יית ותלמידה בבית-הספר הפאסיי, צוררה את רוגזו של המורה, איש מפא"י ש"כניו עברו למפ"ם. באמצע השיעור שאל את תה, ללא קשר עם תוכן השיעור עצמו: "מה דעתך על קוריאה?"

הנערה התבלבלה, מילמלה שאין לה דעה. אך המורה התרגז, דרש בתוקף לשימוע את דעתה. כשהשיבה שאין הדבר נוגע לשיעור, נאלצה לעזוב את בית-הספר.

הנערה הלכה אל הוריה, בטוחה שאלה ירשיעו את המורה. אולם היא טעתה. כששמעו ההורים כי בתם סרבה לגלות את דעתה על מלחמת קוריאה, עלתה בהם חמתם, והם גרשוה מן הבית.

הנערה היתה במצב קשה. המחנה המפ"מי פאסיי הניד אותה, ואילו אל המחנה המפ"מי לא היתה עדיין פוכנה להצטרף. אולם בעיני-חרוד אין חצי שלישי, בלתי-מוגדר, בחדר האוכל. בן המשק אוכל או בחצי המפא"יי או בחצי המפ"מי. הנערה החליטה, איפא, להימנע בכלל מלהיכנס לחדר האוכל, לאכול בבית יודים (אנשי מפ"ם), אצלם התגוררה זמנית, ואשר הביאו לה אוכל לן הכטבת (המפ"מי).

התוצאה: כשעבר איש-מפא"י את המעבר בחדר האוכל (קו הרוחב ה-38) אל הצד המפ"מי, שאל את היושבים שם בקול שמח לאינם. "זו, ומה תאמרו על מרדכי אורן?" היתה תשובה בפייהם: "כן, אבל מה תאמר על הנערה ההיא?"

המשפט המחוי, ביום הראשון של המשפט, היה מאוכזב. עדותם וחקירתם של סמלי המשטרה על ידי הסניגוריה אשר ניסתה להוכיח כי דב שילאנסקי, שנתפס במשדר החוץ בקריה כשפצצה בידו, על-ידי המשטרה שצפתה והיתה מוכנה לבואו, אף היא לא ריתקה את הקהל. אפילו דברי ההאשמה הגלויים שהטיח עורך-דין שמואל תמיר, סניגור חנאשם, בפני קצין המשטרה אהוד ספורטה, כי הוא מחפה על שקרים לא הרי ציאו את הקהל מאדישותו. הכל חיכו למשהו אחר.

לא לבן גוריון האיש. אותו משהו היה הנאשם עצמו. לבוש חליפה כחולה וחולצה צה שצוארונה פתוח. עלה על דוכן העדים. שילאנסקי הכריז כי אינו רוצה להעיד בש"בועה, ימסור הצהרה, כיון שאינו רוצה להיחקר בדבר רגשותיו ואינו מוכן שינתחו את נפשו כשם שמתחמים את שאר העדויות. הוא הורה על המעשה שעשה, לדבריו על דעת עצמו, הסביר באריכות את הגורמים אשר דחפוהו אליו. כל היושבים באולם הקשיבו קשב רב לדבריו. נשים נראו מנגבות את דמעותיהן, קציני המשטרה היו דרוכים וקשובים, פרקליט המדינה נשמע לוחש לסגנון J'accuse שילאנסקי סיפר את קורותיו במחנות-שמד ובנסו, השתתפותו בארגון ה' מחתרת באירופה, עליתו ארצה באלטלינה, גיוסו לצ.ה.ל. הוא התעכב על היסטוריה כש" היה עליו להצדיע במצעד הצבא לאיש שנתן את פקודת היריה ל"תותח הקדוש". הוא גבר על הספקות בהחליטו להצדיע ל"שר הבסחון של מדינת ישראל" לא לדוד בן-גוריון האיש.

כאשר סיים את רשימת השמות והארגונים שהאשים אותם בהתעלמות מקרבות המש"טר הנאצי, היא כללה לא רק את מנהיגי יהדות אמריקה וישראל, גם את תנועת החרות שלא קיימה את שבועתה למנוע את בצוץ הסכם השלומים בכל מחיר.

צילינדר בצל הכבשן. בסוף דבריו הפתיע שילאנסקי את המשטרה בהודיעו כי הוא עצמו טלפן אליה, הודיע על התקרבותו למשרד החוץ. הוא לא רצה מעולם, טען, לגרום נזק לבניו, רק לערוך הפגנה, להאכר במסיבות רציניות ולהשמיע קול מחאה.

הסניגור ביקש, לאחר שהשופט מצא את שילאנסקי חייב בדין, להביא עדים חשובים כמו ד"ר נחום גולדמן, יושב ראש הסוכנות היהודית באמריקה, אשר השתיק בשעתו, הוא טוען, את השמועות על טבח יהודי אירופה למרות ששמע דין וחשבון מועזע מקורו ראשון, מפ"ם פלטי שנגמלס מוולין, כדי להוכיח את דבריו אלה ביקש תמיר להזמין לדוכן העדים את אלכסנדר חילף, יהודי אמריקאי, שהיה נוכח באותה הישיבה ואת הרב מרדכי נורוק, שר הדואר ומועמד לנשיאות המדינה, אשר לו אמר הנשיא ה' מנות, לפי ידיעות שבידו הסניגוריה, כי הוא יכל לתאר לעצמו את גולדמן כחוש צילינדר, נושא ונותן אף בצל הכבשנים.

האשמות אלו לא תזכינה לבידור. השופט סירב להזמין את העדים החשובים, אולם הסכים לשמוע עדויות על אוסו של שילנסקי ובסתר ינתן גור-הדין יישמעו עוד נאומי הקסיגוריה והסניגוריה.

צבא

תלונת הבנות

כאשר פירסם העולם הזה (785) את מכתב ה של קבוצת בנות, שהתלוננה (א) כי בלשכת הגיוס נדרשו להתפשט לעיני מס' פר ניכר של קצינים מבלי שתדענה אם היו אלה רופאים או לאו, (ב) כי קצינים אלה העירו באזניהן רערות עוקצניות על מבנה גופן, (ג) כי פקיידים אחרים נכנסו ויצאו כדי להשתמש בטלפון, עורר הדבר תשומת לב לא רק אצל חברותיהן.

בין אלה שקראו את השורות הספורות במצב מקומט היו גם חברי הכנסת. אחדים מהם פנו אל העתון, ביקשו פרטים נוספים. ארבעה חברי כנסת — יצחק בן-ארהין המפ"מי, אמתר רזיאלצאור החרותית, קל' מן כהנא, איש פועלי אגודת-ישראל, וסאלה בנימין ששון הציוני-הכללי — הודיעו שי"סללו בעניין. מאיר ארגוב, יו"ר ועדת הב"טחון של הכנסת, נתקבש לפנות לרמטכ"ל. תהיה תוצאת הטיפול הרשמי אשר תמיה, ברור כי הסדרים בלשכת הגיוס ישתנו.

פצצות

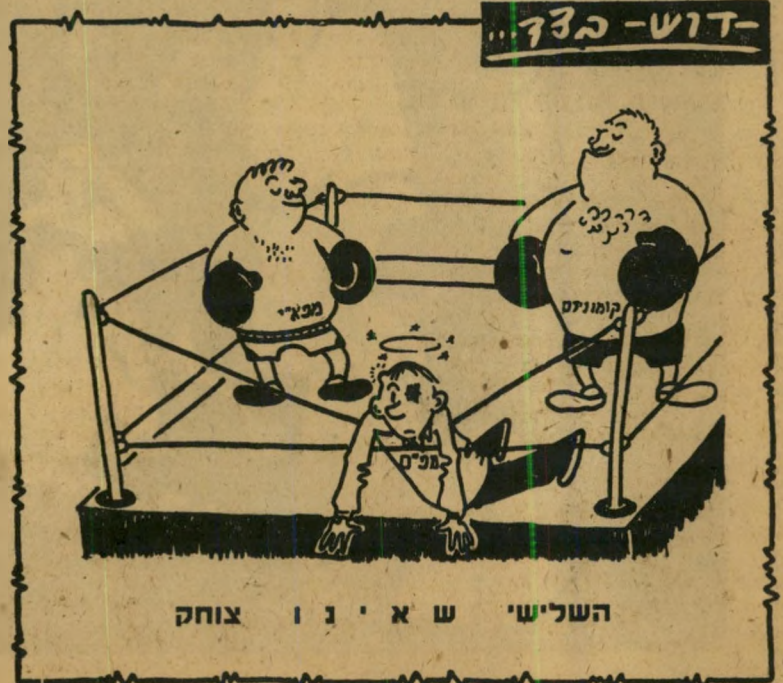
מס' 3

מחור-החיים השבועי של העתון הגיע ל-סיומו. כמה שעות לפני כן הופיע ברחובות

משפט

הנאשם הפך למאשים

הקהל שמילא את האולם (הקטן) של בית

השלישי שאינו צוחק